

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ

Σπούδασε φυσικός, αλλά συγγραφέας υπήρξε για μια ζωή ο Μάνος Κοντολέων και ως συγγραφέας βραβεύτηκε. Με Κρατικά Βραβεία για τα εφηβικά και τα παιδικά του μυθιστορήματα και βιβλία («Μάσκα στο φεγγάρι» και «Πολύτιμα δώρα» αντίστοιχα), αφήνοντας έντονα και τα συγγραφικά χνάρια του στο ελληνικό μυθιστορήμα. Τα βιβλία του «Αποφάσιση να σκοτώσω τον Ερμόλαο», «Η ιστορία ευνούχου», «Ερωτική αγωγή» και «Λεβάντα της Ατκινσον» μεταξύ άλλων, καθώς και τα διηγήματα «Σχεδόν έρωτας» αποδεικνύουν ότι τα παιδιά παραμένουν το δυσκολότερο αναγνωστικό κοινό και φυσικά κάτι ξέρουν. Με σπάνια ευχέρεια στις περιγραφές και στη συνειρμική γραφή, ο συγγραφέας πηγαινοέρχεται με άνεση από το ένα είδος στο άλλο, μετατρέποντας πολλές φορές σε μυθιστόρημα έναν θεατρικό διάλογο ή στήνοντας μια ιστορία με απόλυτη πιστότητα και αμεσότητα θεατρικού διαλόγου. Από τις εκδόσεις «Πατάκης» κυκλοφόρησε πρόσφατα «Ο αδελφός της Ασπασίας 2 - Μεγάλο Βραβείο, Μεγάλοι Μπελάδες».

Κουρασμένο από το μακρύ του ταξίδι και με τα φτερά του να έχουν τσουρουφλιστεί, λες από τον ήλιο του

Ιουνίου, το Πουλί αποφάσισε να ξεκουραστεί στις όχθες της λίμνης που μέσα στο χαμπλό φως του σούρουπου την είδε να απλώνεται μπροστά του.

Ομορφη λίμνη. Περίεργα όμορφη. Μεγάλη, με τις όχθες της να κρύβονται μέσα στις σκιές των δέντρων και κάπου σε μια πλευρά της να στολίζεται από τα φώτα πέτρινων σπιτιών.

Το Πουλί πεινούσε, μα πιο πολύ νύσταζε. Κι έτσι αποφάσισε να πετάξει προς τη μεριά των σπιτιών. Σε μια από τις αυλές τους θα έβρισκε μια δροσερή γωνιά για να περάσει τη νύχτα.

Και να που βολεύτεκε ανάμεσα στα φύλλα ενός κισσού και μόλις το φεγγάρι χάραξε τον ασπρόνιο δρόμο του στη λίμνη το Πουλί έκλεισε τα μάτια και κοιμήθηκε.

Ξύπνησε με το πρώτο φως ενός φωτεινού ήλιου. Τώρα μπορούσε να δει καθαρά τις βάρκες να τεμπελιάζουν πάνω στα ακίνητα γκριζογάλανα νερά της λίμνης.

Μυρωδιά φρεσκοψημένου ψωμιού το τύλιξε και τίναξε τα φτερά του. Πέταξε προς τον φούρνο και όπως το περίμενε βρήκε λίγα σπόρια κριθαριού πεσμένα στην πίσω αυλίτσα.

Τώρα ήταν και ξεκούραστο και χορτάτο. Ετοιμο, δηλαδή, να ξεκινήσει τις χαμηλές πτήσεις του και να χαρεί τις νέες ανακαλύψεις του. Από ψηλά θα χαιρόταν τον νέο τόπο που η αγάπη του για τα ταξίδια το είχε φέρει. Και από τα ψηλά θα διάλεγε το μέρος που θα κατέβαινε για να το γνωρίσει πιο καλά.

Η πολipeία ήταν πανέμορφη - σπία από πέτρα και ξύλο, δρόμοι ανηφορικοί, μαγαζιά στις όχθες της λίμνης και οι βαρκούλες πάντα, άλλες να μένουν δεμένες στους κάβους, άλλες να σκίζουν τα γαλήνια νερά.

Τα είδε όλα αυτά το Πουλί, τα κάρηκε, μα πολύ γρήγορα θέλησε να τα αφήσει για να εξερευνήσει τις όχθες και τα λιβάδια που απλώνονταν πιο πίσω. Ανάμεσα στις πολιτείες και στους αγρούς, εκείνο τους δεύτερους προτι-

Διψούσε το μικρό φυτό. Νηστικό και απότιστο. Ξεχασμένο εκεί στην άκρη του παραμελημένου χωραφιού

μούσε. Πετούσε κι άφηνε πολιτεία και λίμνη πίσω του. Από κάτω του και μπροστά του τώρα τα χωράφια. Σπαρμένα, φυτεμένα με ποτιστικά κι οπωροφόρα. Με δέντρα, θάμνους, μπιστόνια. Ιδια πάνω - κάτω με όσα είχε και στα άλλα ταξίδια του δει. Γι' αυτό και συνέχισε να πετά.

Κι έπειτα ξεχώρισε έναν μεγάλο αγρό φυτεμένο με φυτά που δεν μοιάζανε με όσα μέχρι τότε είχε τύχει να συναντήσει.

Χαμηλά φυτά, πράσινα. Μικρούλικα ακόμα. Σπορές της Ανοιξης, θα 'ταν.

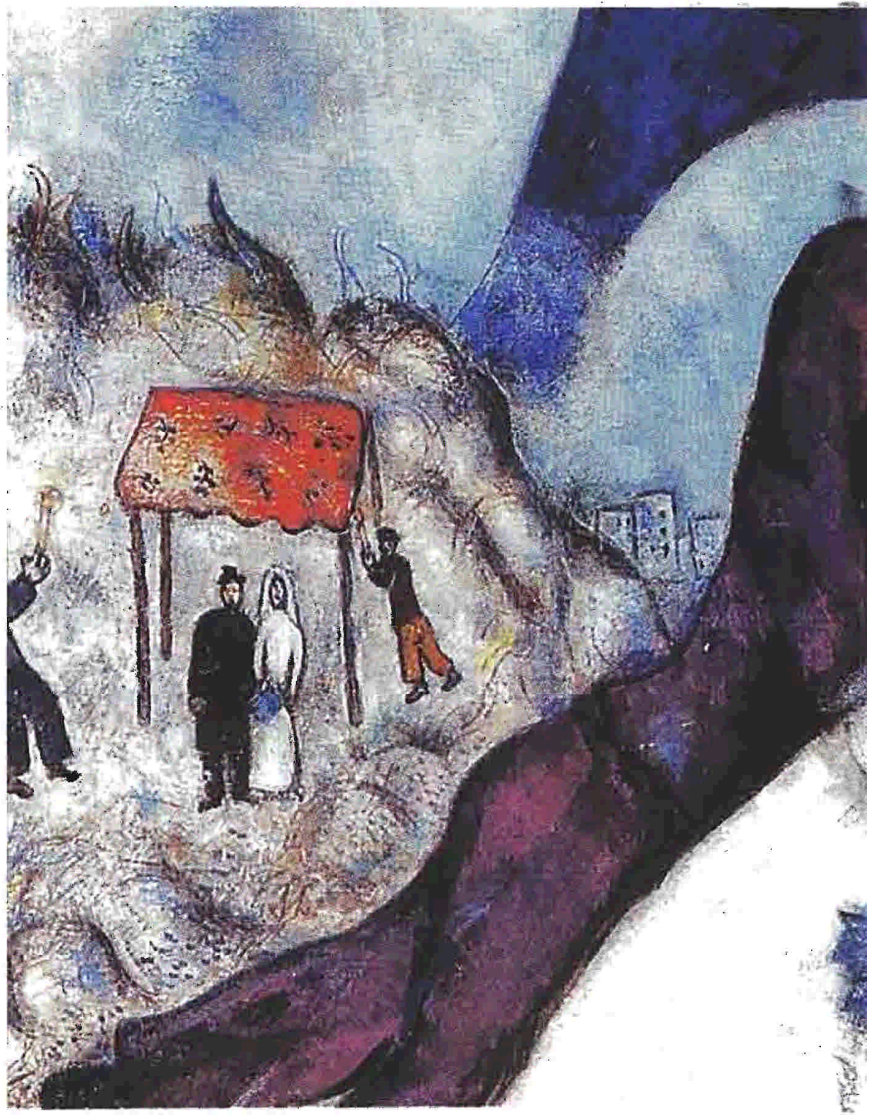
Το Πουλί κράτησε σταθερά τα φτερά του, έγερσε προς τα κάτω το σώμα του, άφησε τον άνεμο να το τριγυρνά πάνω από το χωράφι.

Τα φυτά σχηματίζουν ίσιες γραμμές, καθώς το ένα ήταν φυτεμένο πίσω από το άλλο.

Πάτησε το Πουλί τα δυο του πόδια στο φρεσκοποτισμένο και αφράτο χώμα. Θαύμασε τα μικρά, πράσινα φυλλαράκια. Παρατήρησε ανάμεσά τους κάτι μικρά κομπαλάκια - «Οι καρποί τους θα 'ναι», σκέφτηκε. Και συνέχισε τους μικρούς βηματισμούς του ανάμεσα στα φυτά.

Κι από βήμα σε βήμα κι από πήδο σε πήδο, να που βρέθηκε εκεί που τελειωνε το χωράφι. Πιο πέρα απλώνονταν ένα άλλο. Χέρσο αυτό. Με χώμα σκληρό, απότιστο. Λίγα αγριόχορτα φυτρώνανε και πιο κει ένας, δύο θάμνοι.

Ο ήλιος έπαιρνε τα πάνω του κι η ζέστη θέρειε, το Πουλί σκέφτηκε πως

κάπου έπρεπε να βρει σκιά για να ξεκουραστεί.

Και τότε είδε το φυτό, το ξεχασμένο σε μια γωνιά του χέρσου χωραφιού. Μικρό κι αυτό, σπορά κι αυτό της Ανοιξης θα 'τανε, αλλά όσο κι αν θύμιζε τα άλλα τα φυτά, τόσο και ήταν αλλιώτικο από εκείνα.

Αυτού τα φύλλα ίσα που καταφέρνανε να κρατούνε το πράσινο το χρώμα τους και οι μικροί, τρυφεροί κλώνοι του δείχναν έτοιμοι να ξεραθούνε.

Διψούσε το μικρό φυτό. Νηστικό και απότιστο. Ξεχασμένο εκεί στην άκρη του παραμελημένου χωραφιού.

Το Πουλί το πλησίασε. Με το ράμ-

φος του κούνησε ένα από τα σχεδόν έτοιμα να μαραθούνε φυλλαράκια του. Κι ήταν σα ν' άκουσε το φυτό αυτό να του μιλά, σαν κάτι να του έλεγε... «*Βοήθεια!*»

Τα φυτά δεν μιλάνε - αυτό το Πουλί το ήξερε. Ήξερε όμως πως έχουν ψυχή. Αισθάνονται. Με τον δικό τους τρόπο μπορούν να επικοινωνούνε. «*Βοήθεια!*...» - όχι δεν φύσαγε για να πεις πως ήταν ψίθυρος του αέρα.

Και το Πουλί το αποφάσισε. Με το ράμφος του πήρε να σκαλίζει το χώμα γύρω από τις ρίζες του φυτού. Από σκληρό και πετρωμένο, σιγά σιγά το έκανε αφράτο. Κι έπειτα δε σκέφτηκε πως είχε φτάσει το απόγευμα κι είχε το ίδιο να φάει από το πρωί.

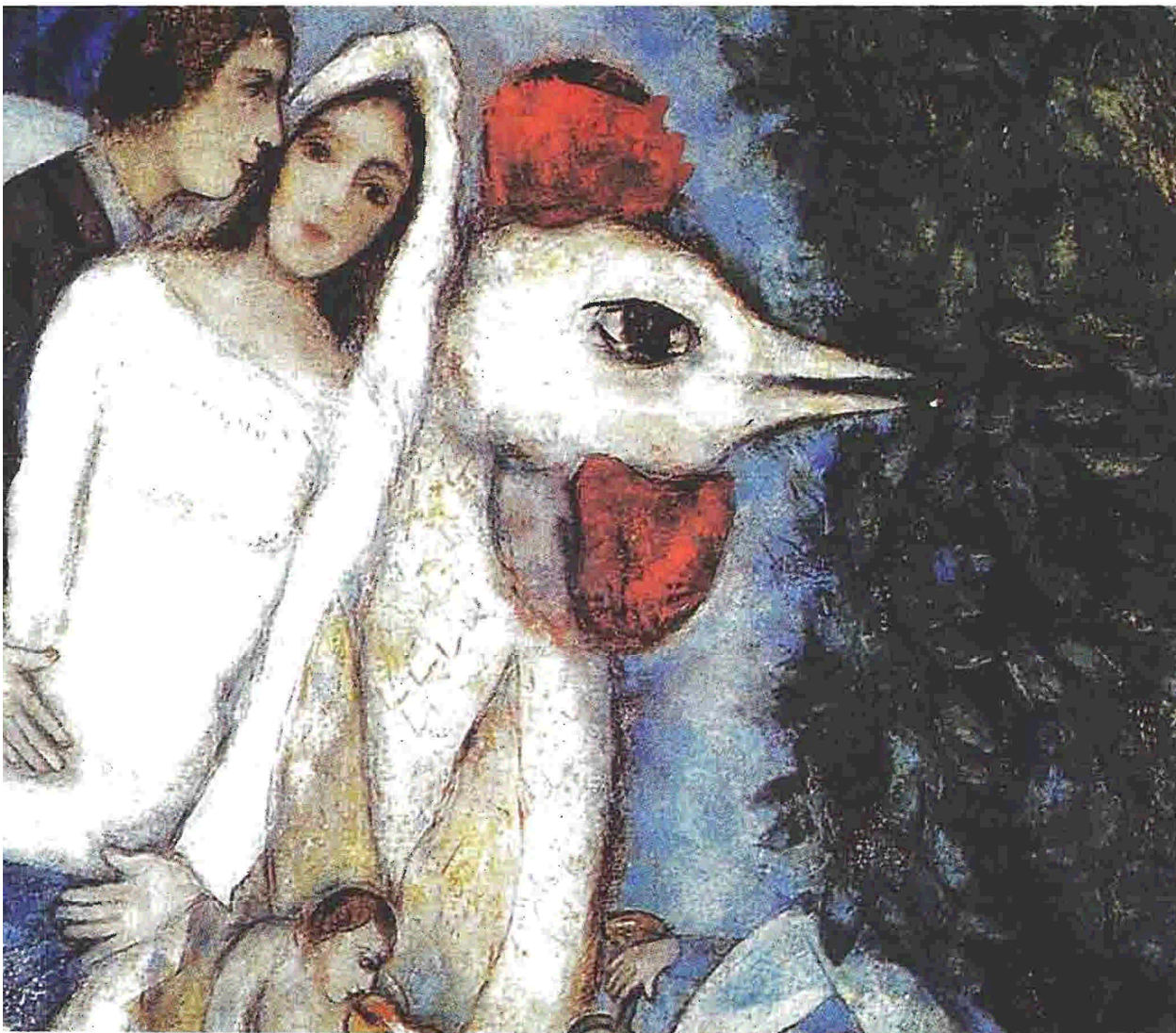
Το Πουλί που μεγ

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Μια πλειάδα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων υπογράφουν καθημερινά και αποκλειστικά για το «Εθνος» «Μια ιστορία με καλό τέλος». Επειδή η ζωή έχει το χρώμα, το αίσθημα και την έκβαση -γιατί όχι;- που εμείς της δίνουμε. Διότι είναι ανοιχτή στο ενδεχόμενο και το αναπάντεχο.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Το Πουλί αισθανόταν τα φτερά του αδύναμα πια. Κι έτσι εκεί δίπλα στο φυτό κούρνιασε κι έκλεισε τα μάτια του

«Θα σε ξαναδώ... Θα περάσω και πάλι από εδώ», αποχαιρέτησε το Πουλί το φυτό. Κι αυτό μάλλον κούνησε το πιο ψηλό του βλαστάρι και ευχαρίστησε το Πουλί.

Και πέρασαν μήνες. Κι ήταν πια προχωρημένο φθινόπωρο που το Πουλί είπε να επιστρέψει στον τόπο με τη λίμνη, την πολιτεία και τον φίλο του.

Μέσα στην υγρή μέρα του Οκτώβρη, από μακριά ξεχώρισε το χωράφι με τα φυτά τα φυτεμένα στη σειρά και πιο πέρα είδε ένα μεγάλο άλλο φυτό -παρόμοιο, αλλά όχι ίδιο με τα άλλα- να καμαρώνει μέσα στον χέρσο τον αγρό.

Οι καρποί του που στολίζανε τα πράσινα τα φύλλα του μοιάζανε με τους καρπούς των άλλων των φυτών, αλλά ήταν δύο και τρεις φορές πιο Ο φίλος του είχε θεριέψει. Οπως θεριεύει κάθε τι που το φρόντισε η αγάπη.

«Τράνεψες και γιγάντωσες!» φτερούγισε ανάμεσα στα κλωνιά του φίλου του το Πουλί. Κι δεν ήταν η ιδέα του - όχι το άκουσε το «ευχαριστώ».

Στο Πουλί δεν άρεσαν οι συγκινησεις. Κι έτσι μετά από ένα, δύο ακόμα φτερουγίσματα πέταξε ψηλά και χάθηκε προς τα εκεί που ανατέλλει ο ήλιος. Για άλλα ταξίδια, άλλες περιπέτειες. Κι έτσι κανείς δεν ξέρε αν έμαθε πως οι άνθρωποι που μαζέψανε τους καρπούς των άλλων φυτών φασόλια τα είπαν, μα όταν μαζέψανε και τους καρπούς του φυτού που το Πουλί είχε με την αγάπη του σώσει τα είπανε φασόλια Γίγαντες.

ΣΑΓΚΑΛ
Μαρκ Σαγκάλ, ομοίως ποιητικός και αλληγορικός με την ιστορία του Μάνου Κοντολέων για το Πουλί που ήταν και δεν ήταν Πουλί και για τους «Γίγαντες» που δεν είναι ακριβώς ό,τι νομίζουμε...

Πέταξε προς τη λίμνη, γέμισε το κοιλώμα του ράμφους του με νερό και γύρισε πίσω στο φυτό και έριξε το νερό πάνω στο χώμα που ο ίδιος το είχε σκαλίσει. Μια γουλίτσα νερό, τι να σου κάνει όμως;

Πίσω και πάλι στη λίμνη κι άλλη γουλίτσα νερό και μετά ξανά και ξανά, πολλά πήγαινε - έλα, πολλές γουλίτσες, μέχρι που είχε για τα καλά νυχτώσει και φτάσανε τα μεσάνυχτα και το φεγγάρι έριξε το ασπένιο του το φως πάνω στα κακεκπικά φυλλαράκια. Και το Πουλί σταμάτησε να πάρει μια

ανάσα και πρόσεξε πως τα φυλλαράκια κάπως πιο πράσινα είχαν γίνει - όχι δεν ήταν ξεγέλασμα από το φως του φεγγαριού που έτσι μυστηριώδες που 'ναι συχνά παίζει παιχνίδια με τη φαντασία των πλασμάτων της γης και του ουρανού. Ήταν πιο πράσινα. Και οι κλώνοι του κι αυτοί είχαν φουσκώσει. Το Πουλί αισθανόταν τα φτερά του αδύναμα πια. Κι έτσι εκεί δίπλα στο φυτό κούρνιασε κι έκλεισε τα μάτια του και κοιμήθηκε. Και οι χτύποι της καρδιάς του, όλη τη νύχτα, κράτησαν συντροφιά στις ρίζες που ψάχνανε να βρούνε τα υπόγεια ρυάκια που θα τις ποτίζανε. Την άλλη μέρα και την παράλλη και για κάμποσες μέρες ακόμα το Πουλί πήγαινε κι έφερνε με τον ίδιο

πάντα τρόπο νερό από τη λίμνη.

Και το φυτό ολοένα και πιο δυνατό έδειχνε πως γινότανε. Και τις νύχτες η καρδιά του πουλιού πάντα συντρόφευε τις ρίζες που αναζητούσαν, κάθε μέρα και με περισσότερο κουράγιο, τα υπόγεια νερά που θα τις θρέφανε.

Κι ήρθε ένα χάραμα που κάτι λες και σκούνηξε το κοιμισμένο Πουλί. Κάτι που μέσα από το έδαφος έβγαине. Ήταν που οι ρίζες είχαν βρει τη φλέβα του νερού και χαρήκανε.

Και το Πουλί τίναξε τα φτερά του και πετάρισε γύρω από το φυτό και το καμάρωσε. Πράσινο και δυνατό... Να κι οι πρώτοι καρποί να ξεχωρίζουν, ίδια με λευκά μαργαριτάρια ανάμεσα στα πράσινα τα φύλλα.

άδλωσε Γίγαντες